VYŘEŠENÍ DEBATY O VIRU

written by Vladimír Bartoš | 23. 9. 2022

Zdroj

14. července 2022

Přeložil: Vladimír Bartoš

> *"Malý parazit sestávající z nukleové kyseliny (RNA nebo DNA) uzavřené v bílkovinném obalu, který se může replikovat pouze v citlivé hostitelské buňce. "*[1]
>
> [1] Definice "viru" z Harvey Lodish, et al., *Molecular Cell Biology*, 4th ed, Freeman & Co, New York, NY, 2000: https://doi.org/10.1016/S1470-8175(01)00023-6.

Od vypuknutí "koronové" krize, která změnila trajektorii našeho světa, uplynuly více než dva roky. Základním principem této krize je, že se po světě rozšířil smrtící a nový "virus" SARS-CoV-2, který negativně ovlivnil velké skupiny lidí. Ústředním bodem tohoto principu je uznávané obecné povědomí, že viry, definované jako replikující se, bílkovinami obalené kousky genetického materiálu, buď DNA, nebo RNA, existují v reálném světě jako nezávislé entity a jsou schopny působit jako patogeny. To znamená, že se běžně věří, že takzvaná částice s bílkovinným obalem a genetickým vnitřkem infikuje živé tkáně a buňky, replikuje se uvnitř těchto živých tkání, poškozuje tkáně při své cestě ven a při tom také vyvolává onemocnění a někdy i smrt svého hostitele – takzvaná virová teorie příčin nemocí. Údajné částice viru jsou pak údajně schopny přenášet se na další hostitele a způsobovat onemocnění i u nich.

Po sto letech experimentů a studií a po nesčetných miliardách dolarů vynaložených na tuto "válku proti virům" se musíme ptát, zda není na čase tuto teorii přehodnotit. Mnoho lékařů a vědců již několik desetiletí předkládá argumenty, že toto všeobecně přijímané chápání virů je založeno na zásadních omylech. V zásadě tito lékaři a vědci namísto toho, aby "viry" považovali za nezávislé, exogenní, patogenní entity, navrhovali, že jsou to prostě běžné a nevyhnutelné částice rozpadu stresovaných a/nebo odumřelých a odumírajících tkání. Nejsou tedy patogeny, nejsou škodlivé pro jiné živé bytosti a neexistují žádné vědecké ani racionální důvody, proč by se proti nim měl člověk chránit. Mylné představy o "virech" zřejmě do značné míry vyplývají z povahy experimentů, které se používají jako důkaz pro tvrzení, že takové částice existují a působí výše uvedeným patologickým způsobem. Publikace v oblasti virologie mají v podstatě převážně popisný charakter, nikoli kontrolované a falzifikovatelné experimenty založené na hypotézách, které jsou jádrem vědecké metody.

Hlavním důkazem, že teorie patogenních virů je problematická, je

pravděpodobně skutečnost, že žádná publikovaná vědecká práce nikdy neprokázala, že by částice splňující definici virů byly přímo izolovány a přečištěny z tkání nebo tělních tekutin nemocného člověka nebo zvířete. Při použití obecně přijímané definice "izolace", která znamená oddělení jedné věci od všech ostatních, panuje všeobecná shoda, že se to v historii virologie nikdy nepodařilo. U částic, které *byly* úspěšně izolovány purifikací, nebylo prokázáno, že jsou schopné replikace, jsou infekční a způsobují onemocnění a proto o nich nelze říci, že jsou viry. Navíc nabízené "důkazy" o přítomnosti virů prostřednictvím "genomů" a pokusů na zvířatech pocházejí z metodik s nedostatečnou kontrolou.

Aby bylo možné virovou teorii považovat za faktickou, bylo by třeba úspěšně dokončit následující experimenty:

1. jedinečná částice s vlastnostmi viru je vyčištěna z tkání nebo tekutin nemocné živé bytosti. Použitá purifikační metoda je na uvážení virologů, ale musí být poskytnuty elektronové mikrofotografie, které potvrdí úspěšnou purifikaci morfologicky identických údajných virových částic;

2. purifikovaná částice je biochemicky charakterizována z hlediska proteinových složek a genetické sekvence;

3. je prokázáno, že proteiny jsou kódovány stejnými genetickými sekvencemi;

4. samotné purifikované virové částice přirozenou cestou expozice prokazatelně způsobují u testovaných osob stejné onemocnění a to za použití platných kontrol;

5. částice musí být následně úspěšně znovu izolovány (přečištěním) z testovaného subjektu podle bodu 4 a musí být prokázáno, že mají přesně stejné vlastnosti jako částice zjištěné v kroku 1.

Uvědomujeme si však, že virologové nemusí výše uvedené kroky podniknout, pravděpodobně proto, že všechny dosavadní pokusy selhaly. Nyní se tomuto pokusu jednoduše vyhýbají a trvají na tom, že to, co označují za "viry", nelze nalézt v dostatečném množství v tkáních nemocného člověka nebo zvířete, aby bylo možné takovou analýzu provést. Proto jsme se rozhodli vyjít virologům vstříc. V první řadě navrhujeme, aby byly vyzkoušeny metody, které se v současnosti používají. Virologové tvrdí, že tyto patogenní viry existují v našich tkáních, buňkách a tělesných tekutinách, protože tvrdí, že pozorují účinky těchto údajně jedinečných částic v různých buněčných kulturách. Tento proces nazývají "izolací" viru. Tvrdí také, že pomocí elektronové mikroskopie mohou tyto jedinečné částice vidět ve výsledcích svých buněčných kultur. Nakonec tvrdí, že každý "druh" patogenního viru má svůj jedinečný genom, který lze sekvenovat buď přímo z tělesných tekutin nemocného, nebo z výsledků buněčné kultury. Nyní žádáme, aby virologická komunita prokázala, že tato tvrzení jsou platná, vědecká a reprodukovatelná. Namísto zbytečných slovních přestřelek ukončeme tento spor tím, že provedeme jasné, přesné a vědecké experimenty, které bez jakýchkoli pochybností ukáží, zda jsou tato tvrzení platná.

*Jako **první krok** ke zjištění, zda taková entita jako patogenní lidský virus*

existuje, navrhujeme následující experiment…

KROK JEDNA

Tohoto experimentu se zúčastní 5 virologických laboratoří z celého světa a žádná z nich nebude znát totožnost ostatních zúčastněných laboratoří. Bude jmenován kontrolor, který bude dohlížet na všechny kroky. Každá z pěti laboratoří obdrží pět vzorků z nosohltanu od čtyř kategorií osob (tj. 20 vzorků od každé), které buď:

1) v současné době nemají lékařskou diagnózu ani se s ní neléčí;

2) byla diagnostikována rakovina plic;

3) u nichž byla diagnostikována chřipka typu A (podle uznávaných směrnic) nebo kteří

4) u nichž byla stanovena diagnóza "COVID-19" (pomocí PCR "testu" nebo antigenního testu (lateral flow assay)).

Diagnóza (nebo "nediagnóza") každé osoby bude nezávisle ověřena a patologické zprávy budou k dispozici ve zprávě o studii. Laboratoře budou zaslepeny, pokud jde o povahu 20 vzorků, které obdrží. Každá laboratoř se pak pokusí ze vzorků "izolovat" příslušné viry (chřipku A nebo SARS-CoV-2) nebo dojde k závěru, že žádný patogenní virus není přítomen. Každá laboratoř ukáže fotografie dokumentující CPE (cytopatický efekt), pokud je přítomen, a jasně vysvětlí každý krok kultivačního procesu a použité materiály, včetně všech podrobností o kontrolách nebo "maketových kontrolních experimentech" ("mock-infections"). Dále každá laboratoř získá nezávisle ověřené snímky "izolovaného" viru z elektronového mikroskopu, pokud je přítomen a také snímky prokazující nepřítomnost viru (pravděpodobně u zdravých lidí a lidí s rakovinou plic.). Elektronoví mikroskopisté budou rovněž zaslepeni, pokud jde o povahu vzorků, které analyzují. Všechny postupy budou pečlivě dokumentovány a monitorovány.

KROK DRUHÝ

VŠECHNY vzorky budou poté odeslány ke genomovému sekvenování a operátoři opět zůstanou zaslepeni, pokud jde o povahu jejich vzorků. Dalo by se očekávat, že pokud 5 laboratoří obdrží materiál ze stejného vzorku pacienta s diagnózou COVID-19, měla by každá laboratoř uvést IDENTICKÉ sekvence údajného genomu SARS-CoV-2. Na druhou stranu by tento genom neměl být nalezen v žádných jiných vzorcích.

(Poznámka: toto prohlášení je stručným nástinem navrhovaných experimentů – zcela podrobný protokol by samozřejmě musel být vypracován a odsouhlasen laboratořemi a signatáři.)

Pokud se virologům nepodaří získat uspokojivý výsledek výše uvedené studie, pak se jejich tvrzení o detekci "virů" ukáže jako neopodstatněné. Všechna opatření zavedená v důsledku těchto tvrzení by měla být okamžitě zastavena. Pokud se jim podaří splnit tento první úkol, pak bychom je vyzvali, aby přistoupili k požadovaným purifikačním experimentům, které by vedly k

získání průkazných důkazů o existenci virů.

Je v zájmu všech, aby se řešila otázka izolace a samotné existence údajných virů, jako je SARS-CoV-2. To vyžaduje důkaz, že vstup morfologicky a biochemicky virům podobných částic do živých buněk je nezbytný a postačující k tomu, aby se objevily identické částice, které jsou nakažlivé a způsobují onemocnění.

Uvítáme vaši podporu a zpětnou vazbu k této iniciativě.

Signatáři,

Thomas Cowan, MD Mark Bailey, MD Samantha Bailey, MD
Jitendra Banjara, MSc Kelly Brogan, MD Kevin Corbett, PhD
Mufassil Dingankar, BHMS Michael Donio, MS Jordan Grant, MD
Andrew Kaufman, MD Valentina Kiseleva, MD Christine Massey, MSc
Paul McSheehy, PhD Prof. Timothy Noakes, MD Sachin Pethkar, BAMS
Saeed Qureshi, PhD Stefano Scoglio, PhD Mike Stone, BEXSc
Amandha Vollmer, NDoc Michael Yeadon, PhD